

## Wspomnienie jest formą spotkania

**Khain Gibrat**



Żegnamy lekarzy weterynarii, którzy swoją pracą i dokonaniem przyczynili się do rozwoju medycyny weterynaryjnej i służyli lokalnej społeczności, niosąc pomoc dla zwierząt.



**lek. wet.  
Józef Janas**  
zmarł 4 stycznia 2026 r.

Urodził się 1 stycznia 1932 roku w miejscowości Zawierzbie, powiat Dąbrowa Tarnowska. W roku 1954 rozpoczął studia na wydziale weterynarii Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Dyplom lekarza weterynarii otrzymał w 1960 r.

Po odbyciu stażu w Powiatowym Zakładzie Weterynarii w Bydgoszczy od 01.10.1960 r. rozpoczął pracę zawodową w Przychodni Weterynaryjnej w Wietrzychowicach na stanowisku kierownika Państwowego Zakładu Leczniczego dla Zwierząt. W roku 1971 zostaje powołany na stanowisko Powiatowego Lekarza Weterynarii w Tarnowie. Po zmianach administracyjnych naszego państwa w latach 70. w wyniku których Tarnów został miastem wojewódzkim, Józef Janas zostaje powołany na stanowisko Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii i Dyrektora Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii w Tarnowie.

Pogłębiał swoją wiedzę zawodową. W roku 1978 roku ukończył studium podyplomowe z zakresu zarządzania i kierowania na Akademii Ekonomicznej w Krakowie.

Po przejściu na zasłużoną emeryturę w 1997 roku nie przestając jednak interesować się sprawami zawodowymi i społecznymi przez kolejne lata realizował misję weterynaryjną jako specjalista ds. zwalczania chorób zaraźliwych zwierząt w Wojewódzkim Zakładzie Weterynarii w Tarnowie, a od sierpnia 1998 r. jako kierownik hurtowni leków weterynaryjnych w filii Centrowetu w Rzeszowie, gdzie pracował do czasu likwidacji placówki do 30 kwietnia 2009 roku.

Bardzo aktywny w przestrzeni społecznej: był radnym w Gminnej Radzie Narodowej w Wietrzychowicach (lata 1966-1970), członkiem Wojewódzkiej Rady Łowieckiej w Tarnowie (lata 1975-1980),

pełnił funkcję Sekretarza Rady Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Tarnowie, przewodniczący Zarządu Pogórskiego Związku Pszczelarzy w Tarnowie (lata 1996-2002).

Był człowiekiem, którego nie dało się nie szanować – cierpliwy, pomocny, życzliwy, a przy tym wybitnie kompetentny.

Za zasługi zawodowe i społeczne został uhonorowany licznymi odznaczeniami i wyróżnieniami:

- złota odznaka, za zwalczanie powodzi w 1970 roku,
- odznaka za wzorową pracę w służbie weterynaryjnej,
- za wzorową pracę – wzorowy Pracownik Rolnictwa,
- Srebrny Krzyż Zasługi,
- Brązowy medal za zasługi dla obronności kraju,
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski,
- Odznaka Honorowa „Meritus”, za zasługi dla samorządu Małopolskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej,
- Brązowy Medal Zasługi Łowieckiej,
- Złota odznaka PZP, Brązowy Medal i Statuetka księdza doktora Jana Dzierżonia, za długoletnią pracę dla pszczelarstwa ziemi tarnowskiej.

Dla nas – jego współpracowników, uczniów, przyjaciół, i następców – pozostaje niezatartym symbolem służby najwyższej próby. Jego życie było lekcją odwagi, obowiązku i wierności ideałom. Pamięć o nim będzie trwać.

Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Ładnej koło Tarnowa.



**Lek. wet. Sławomir  
Jaworski**  
Zmarł 13 marca 2026 r.  
w wieku 60 lat

Sławomir Jaworski urodził się w Warce 5 listopada 1965 r. Tam też ukończył szkołę podstawową i średnią. Następnie rozpoczął studia na Wydziale Weteryna-

ryjnym SGGW w Warszawie i w roku 1993 otrzymał dyplom lekarza weterynarii. Drogę zawodową rozpoczął od pracy w Biowet Drwalew S.A. realizując zadania w działach marketingu i sprzedaży. W 1999 roku współtworzył przedsiębiorstwo prywatne ConsRol Sp. z o.o. Od roku 2000 przez osiem lat pracuje w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, zajmując się między innymi wdrażaniem Systemu Identyfikacji i Rejestracji Zwierząt w Polsce. Jednocześnie podejmuje studia na Wydziale Ekonomicznym Uniwersytetu Warszawskiego w dziedzinie Informatyka Gospodarcza i zostaje powołany na stanowisko głównego specjalisty w Departamencie Identyfikacji i Rejestracji Zwierząt, w którym pełni także obowiązki dyrektora. Od roku 2008 jako ekspert rozwiązań biznesowych pracuje kolejno dla firm: PZ Cormay S.A., Sygnity S.A., Asseco S.A. Od 2010 roku pracuje w Instytucie Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Warszawie, w Centrum Informatyki. W 2013 roku sytuacja rodzinna sprawia, że przeprowadza się do Finlandii, nostryfikuje dyplom lekarza weterynarii, poznaje język i podejmuje pracę w DecemPharma Oy, odpowiadając za kontakty z polskimi przedsiębiorstwami. Od 2014 r. pracuje dla fińskiej Agencji Bezpieczeństwa Żywności EVIRA jako lekarz służby kontroli weterynaryjnej, a od 2017 r. w Oy Pharma Nord Ab jako doradca ds. produktu. W 2021 r. na kilka miesięcy wraca do kraju podejmując służbę Inspektora Weterynaryjnego w Granicznym Inspektoracie Weterynarii w Kuźnicy Białostockiej. W 2022 r. wraca do Finlandii i zostaje Inspektorem Weterynaryjnym w Fińskiej Służbie Cywilnej w Kauhajoki, a następnie w Tervo. Wraca do kraju ponownie w 2025 r. i przez kilka miesięcy pełni funkcję Inspektora Weterynaryjnego w Powiatowym Inspektoracie Weterynarii w Białobrzegach.

Odszedł nagle 13 marca 2026 r. Msza żałobna została odprawiona w kościele

Św. Mikołaja w Warce w dniu 23 marca 2026 r. Pochowany został na cmentarzu komunalnym.

Sławek był człowiekiem o szerokich zainteresowaniach – oprócz nauk weterynaryjnych pasjonował się informatyką; potwierdzają to zdobyte liczne, międzynarodowe certyfikaty. Był miłośnikiem motoryzacji francuskiej, szczególnie marki Citroën. Interesowała go nauka, technika, historia. Posiadał duże zdolności lingwistyczne, władał biegle czterema obcymi językami nowożytnymi. Był człowiekiem bardzo religijnym i głęboko pobożnym.

Kochał bardzo swoje dzieci, osierocił syna Macieja i córkę Ewę.

Niech spoczywa w Pokoju.

**Koledzy**



**Lek. wet.  
Wojciech Larski**

Zmarł 28 marca 2026 r.

Urodził się we Wrocławiu w 1947 roku, a w 1965 r. ukończył I LO im. Księcia Adama J. Czartoryskiego w Puławach. Studiował w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu, gdzie w 1971 r. uzyskał dyplom lekarza weterynarii. W latach 1973-1990 był kierownikiem Lecznicy dla Zwierząt w Olsztynku, a w 1991-2024 prowadził Gabinet Weterynaryjny Animalar.

Był jednym ze współtwórców Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, a w I i w II kadencji (1991-2001) pełnił funkcję członka Rady Lekarsko-Weterynaryjnej i jej komisji. Za ten wkład przez Radę Warmińsko-Mazurskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej został odznaczony „za tworzenie samorządu lekarsko-weterynaryjnego”, a przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną Odznaką Honorową „MERITUS” – Zasłużony dla Samorządu Lekarzy Weterynarii. W latach 1994-2024 członek Kapituły Medalu Honorowego „Bene de Veterinaria Meritus” Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. Autor i współautor kilku publikacji z zakresu weterynarii i kynologii.

Zmarł 28 marca 2026 r. w wieku 79 lat w Kazimierzu Dolnym i został pochowany na cmentarzu parafialnym tamże.



**Lek. wet. Zbigniew  
Podbielski-Fijka**

Zmarł 19 stycznia 2026 r.

Zbigniew Podbielski-Fijka urodził się 17 czerwca 1929 r. w Warszawicach, pow. Garwolin. W 1943 r. ukończył szkołę podstawową, a w latach 1943-1944 przebiegł na tajnym komplecie w Garwolinie program z zakresu pierwszej klasy gimnazjum. W 1950 r. ukończył roczny Kurs Zootechniczny w Pawłowicach, pow. Olesno i został skierowany przez radę pedagogiczną do Technikum Weterynaryjnego w Kluczborku. Po ukończeniu Technikum Weterynaryjnego w 1954 r. wstąpił na Wydział Weterynaryjny SGGW w Warszawie i w 1960 r. uzyskał dyplom lekarza weterynarii.

Wstępny staż pracy odbył w Powiatowym Zakładzie Weterynarii w Kazimierzy Wielkiej, woj. kieleckie. Od 1.06.1961 r. do 15.05.1965 r. pracował w Powiatowym Zakładzie Weterynarii w Sokołowie Podlaskim na stanowisku kierownika PZLZ w Skibniewie, a w okresie od 1.06.1965 r. do 15.12.1967 r. w Powiatowym Zakładzie Weterynarii w Łosicach kierując Lecznicą dla Zwierząt w Sarnakach. Ze względu na stan zdrowia i uzyskanie mieszkania spółdzielczego w Warszawie rozwiązał umowę za porozumieniem stron i w ten sposób zakończył pracę terenową. Od 3.01.1968 r. do 31.01.1969 r. pracował w Zjednoczeniu Przemysłu Paszowego „Bacutil” w Warszawie na stanowisku starszego inspektora. Od 1.02.1969 r. do 30.04.1970 r. pracował w Centrali Rolniczych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Biurze Organizacji i Techniki Produkcji, w Dziale Masarni w Warszawie na stanowisku starszego radcy. Od 1.05.1975 r. za porozumieniem stron przeszedł do pracy w Stołecznym Zakładzie Weterynarii w Warszawie. Do końca 1975 r. pracował w Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej w Rzeźni Drobiu przy ul. Cyklamenów w Warszawie na stanowisku inspektora, a następnie kierownika Zakładowego WIS. Od 1976 r. do 15.12.1990 r. pracował w Lecznicy Specjalistycznej w Warszawie, przy ul. Wodziejów na stanowisku ordynatora w Ośrodku Specjalistycznym ds. Weterynaryjnej Ochrony Drobiu. Po zmianach strukturalnych i organizacyjnych i prywatyzacji usług weterynaryjnych

do 2005 r. prowadził prywatną praktykę sprawując opiekę nad fermami drobiu wokół Warszawy.

Dokształcanie i doskonalenie zawodowe: 2-tygodniowy kurs z zakresu chorób drobiu w Instytucie Weterynarii w Puławach (1976 r.), kurs II st. z zakresu higieny i zagadnień zootechnicznych w przemysłowej produkcji drobiu (1977 r.), studium podyplomowe w zakresie technologii chowu, profilaktyki i zwalczania chorób w wielkotowarowym drobiarstwie (Wydział Weterynarii AR we Wrocławiu, 1981-1983).

W uznaniu zasług w pracy zawodowej i społecznej odznaczony: Odznaką „Za Wzorową Pracę w Służbie Weterynaryjnej” (1979) oraz „Zasłużony Pracownik Rolnictwa” (1979).

W sierpniu 1963 r. ożenił się z Barbarą Podbielską i przyjął nazwisko żony.

Zmarł 19.01.2026 r. Spoczywa w grobie rodzinnym Podbielskich w kwaterze katolickiej na Cmentarzu Prawosławnym w Warszawie.



**Lek. wet.  
Marian Popiołek**

Zmarł 19 lutego 2026 r.

Urodził się 22 lutego 1936 r. w Karczmiskach w powiecie puławskim, gdzie ukończył szkołę podstawową. W Liceum Ogólnokształcącym, w nieodległym Opolu Lubelskim uzyskał maturę. W roku 1959, po ukończeniu Wydziału Weterynaryjnego Wyższej Szkoły Rolniczej w Lublinie, otrzymał dyplom lekarza weterynarii. Wstępny staż pracy rozpoczął 1 maja 1959 r. w Powiatowym Zakładzie Weterynarii w Zwoleniu, w województwie kieleckim. Następnie, 1 listopada 1960 r. objął stanowisko kierownika Państwowego Zakładu Leczniczego dla Zwierząt w Skarżysku-Kamiennej, które w ramach reorganizacji służb weterynaryjnych podlegało kolejno: PZWet Kielce, od 1 lutego 1973 PZWet w Szydłowcu, od 1 lipca 1975 Oddziałowi Terenowemu w Starachowicach Wojewódzkiego Zakładu Weterynarii w Kielcach. W roku 1982 przeszedł do pracy w Weterynaryjnej Inspekcji Sanitarnej OT w Starachowicach, pełnił funkcję kierownika Zakładowego Weterynaryjnego Inspektoratu Sanitarnego

przy Rzeźni Miejskiej w Skarżysku-Kamiennej. Po reformie służb weterynaryjnych 21 grudnia 1990 r. został kierownikiem Rejonowego Inspektoratu Weterynarii w Starachowicach, a po reformie administracyjnej od 1999 do 2002 roku Powiatowym Lekarzem Weterynarii w Starachowicach. Praca na tym stanowisku przyniosła duże wyzwania, gdyż w grudniu 1992 roku w Starachowicach uruchomiono jeden z największych zakładów mięsnych kraju, w którym organizowano od podstaw nadzór weterynaryjny. Po przejściu na emeryturę w 2002 roku, niemal do ostatnich dni prowadził gabinet weterynaryjny w Skarżysku Kamiennej. Był lekarzem weterynarii z powołania. Cechowało go głębokie poczucie misji, angażował się w działalność samorządową i społeczną. Był członkiem okręgowej rady lekarsko-weterynaryjnej Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej I i II kadencji (w II kadencji pełnił funkcję wiceprezesa ŚIL-Wet), przewodniczącym okręgowego sądu lekarsko-weterynaryjnego ŚIL-Wet w III i IV kadencji. Był radnym I kadencji Rady Powiatu Skarżyskiego, pełnił w Radzie funkcję przewodniczącego Komisji Porządku Publicznego i Bezpieczeństwa Obywateli. Pełnił także funkcje: przewodniczącego organizacji zakładowej NSZZ Solidarność pracowników weterynarii w Starachowicach i przewodniczącego koła Ruchu Odbudowy Polski w Skarżysku Kamiennej.

Odznaczony: Złotym Krzyżem Zasługi (2002), Srebrnym Krzyżem Zasługi (1987). Wyróżniony odznakami: „Meritus” – Zasłużony dla Samorządu Lekarsko-Weterynaryjnego, Zasłużony dla Kielecczyzny, Zasłużony Pracownik Rolnictwa.

Zmarł 19 lutego 2026 r.



**Prof. dr hab.  
Michał Piotr Stosik**  
Zmarł 18 lutego 2026 r.

18 lutego 2026 r. zmarł prof. dr hab. – lekarz weterynarii Michał Piotr Stosik, badacz z zakresu immunologii kręgowców, w tym immunologii ryb i mikrobiologii środowiska wodnego oraz pracownik naukowy i nauczyciel akademicki Uniwer-

sytetu Szczecińskiego (US) i Uniwersytetu Zielonogórskiego (UZ), specjalista z zakresu chorób ryb i diagnosta w laboratoriach weterynaryjnych w Gorzowie (Międzychód), Krośnie Odrzańskim i Zielonej Górze.

Michał P. Stosik urodził się 31 maja 1951 roku w Wyrzysku koło Nakła w rodzinie urzędniczej. Jego żona Mirosława jest lekarzem dentystą, a córka Beta doktorem nauk biologicznych uzyskanym w Niemczech (Universität des Saarlandes). Michał Stosik Szkołę Podstawową (1958-1965) ukończył w Wyrzysku, zaś Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Kościuszki (1965-1969) w Łobżenicy. W latach 1971-1977 studiował na Wydziale Weterynaryjnym WSR/ART, obecnie Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie.

Po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynarii w 1977 r., pracował w WZWet Gorzów Wlkp. – ZHW Gorzów Wlkp. (placówka Instytutu Weterynarii w Puławach) (1977-1981), kierując Pracownią Chorób Ryb w Międzychodzie, a następnie w WZWet Zielona Góra (1981-1999), początkowo jako kierownik Pracowni Chorób Ryb w Krośnie Odrzańskim (1981-1990), a następnie jako kierownik Wojewódzkiego Laboratorium Weterynaryjnego w Zielonej Górze (1990-1999), a po uzyskaniu doktoratu (1985) i habilitacji (1995) i tytułu profesora (2002) z zakresu nauk weterynaryjnych (wet.), w latach 1992-2006 pracował jako pracownik naukowy – nauczyciel akademicki (adiunkt, profesor nadzwyczajny) w Katedrze Mikrobiologii i Immunologii Wydziału Nauk Przyrodniczych US w Szczecinie, a w latach 1990-1999 w Wojewódzkim Laboratorium Weterynaryjnym w Zielonej Górze oraz początkowo w Wyższej Szkole Pedagogicznej, a następnie UZ w Zielonej Górze (1999-2019), jako pracownik diagnosta i pracownik naukowy (profesor nadzwyczajny i zwyczajny). Pracując w UZ w Zielonej Górze w Instytucie Biologii i Ochrony Środowiska na Wydziale Matematyki, Fizyki i Techniki, był Dyrektorem tego Instytutu (2000-2005) i jednocześnie kierował pracą Katedry Biologii Molekularnej (2000-2016), a w latach 2017-2019 jako emerytowany profesor tegoż Instytutu, który od 2007 r. tworzył Wydział Nauk Biologicznych tego Uniwersytetu. W tym okresie był także wykła-

dowcą z zakresu chorób ryb na Wydziale Weterynaryjnym ART w Olsztynie (1988-1989) i wykładowcą tego przedmiotu na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej AR/UP Wrocław (2004-2008) oraz na studiach podyplomowych tego Wydziału (2006-2008). Pracując naukowo w US w Szczecinie i w UZ w Zielonej Górze oraz Wojewódzkim Laboratorium Weterynaryjnym decyzją władz państwowych był delegowany do kierowania pracą w Wojewódzkim Funduszu Ochrony Środowiska Wodnego w Zielonej Górze (1999-2017), pełniąc funkcje Wiceprezesa.

Michał P. Stosik stopień doktora nauk wet. w 1988 r. uzyskał na Wydziale Weterynaryjnym ART Olsztyn, pracując od 1981 r. pod opieką naukową dr nauk wet. Wiesława Deptuły, który także w 1988 r. (w tym samym dniu) uzyskał habilitację, stąd promotorem doktoratu Michała Stosika była ówczesna Docent dr hab. Maria Studnicka. Tytuł Jego pracy doktorskiej dotyczył, mało znanych na ówczesny czas zagadnień z immunologii u ryb i brzmiał „*Badania nad dynamiką procesu fagocytozy u karpia podczas naturalnej infekcji carp erythrodermatitis (CE)*”. Stopień doktora habilitowanego nauk wet. uzyskał Michał P. Stosik w 1995 r. także na Wydziale Weterynaryjnym ART w Olsztynie, przedstawiając monografię pt. „*Kształtowanie się wybranych parametrów immunologicznych i hematologicznych u karpia (*Cyprinus carpio* L.) hodowlanych, zdrowych i chorych w czasie ich rozwoju osobniczego*”, zaś tytuł Profesora w 2002 r., pracując naukowo nadal w zespole immunologicznym prof. W. Deptuły w US w Szczecinie.

Zainteresowania naukowe prof. Michała P. Stosika to immunologia kręgowców, w tym głównie immunologii ryb, choć także płazów i skorupiaków i dotyczyły aspektów oddziaływania czynników zakaźnych i środowiskowych, głównie na odporność naturalną z wykorzystaniem ich do poznawania patomechanizmu infekcji bakteryjnych i wirusowych u ryb. W obrębie badań odpornościowych u tych zwierząt publikacje prof. Michała P. Stosika dotyczyły głównie nieswoistej odporności komórkowej (proces fagocytozy komórek PMN), choć także i nieswoistej i swoistej odporności humoralnej. Opracował On i to zapisało zostało w literatu-

rze, że określone przez Niego wartości wskaźników immunologicznych u karpia zdrowych i chorych objętych naturalną infekcją bakteryjną (CE), a także zakażonych *Rhabdovirus carpio*, stały się normami referencyjnymi dla tych parametrów u karpia. Prowadząc swoje badania z zakresu odporności u ryb i stosując niekonwencjonalne techniki badawcze, opisał w 1992 roku nierejestrowaną w piśmiennictwie zdolność pochłaniania (fagocytozy) trombocytów u karpia. Był także autorem wielu opracowań – syntez opublikowanych w czasopiśmie o najwyższym Impact factor (IF) m.in. *Frontiers in Immunology*, czy *Fish and Shellfish Immunology*, dotyczących faktów immunologicznych u ryb, powodujących „nowe” spojrzenie na mechanizmy obronne u tych zwierząt. Prace te obejmowały takie elementy jak melanomakrofagi, trombocyty, komórki ILC (Innate Lymphoid Cells), receptory polimorficzne immunoglobulin, antygeny MHC (Major Histocompatibility Complex), a także wykazał nowy podział interferonów u ryb. Był także autorem prac – syntez o hematopoezie u zebra fish (*Danio rerio*) – modelu tego procesu u ssaków, a także opisał udział i rolę erytrocytów u ryb w odporności oraz nowy model odporności błony śluzowej przewodu pokarmowego u tych zwierząt, który odnosi się także do odporności lokalnej u ssaków. W zakresie immunologii ssaków, był współtwórcą prac – syntez o roli odpornościowej płytek krwi w zakażeniach wirusowych i bakteryjnych, co zostało zarejestrowane jako nowy fundamentalny fakt w annałach immunologii infekcyjnej. Był także współautorem opracowania dotyczącego i przedstawiającego rolę wskaźników i procesów immunologicznych u królików dotkniętych zakażeniem *Lagovirus europaeus* (wirus pomoru królików), co stworzyło ramy nie tylko przebiegu odpowiedzi immunologicznej przy tej ostrej infekcji u królików, ale także stało się to wzorcem dla przebiegu infekcji u ludzi zakażonych wirusami gorączek krwotocznych. W analogiczny sposób prof. Michał P. Stosik wpisał się swoimi pracami – syntezami jako współautor do literatury światowej odnośnie wirusów olbrzymich i ich pasożytów wiroparów, mało znanych, ale groźnych elementów zakaźnych infek-

ujących ludzi i zwierzęta. W tej monografii przedstawił także nierejestrowaną do tej pory nową drogę odpowiedzi immunologicznej w zakażeniach wirusowych u ssaków. Drugim ważnym nurtem badawczym prof. Michała P. Stosika były badania z zakresu mikrobiologii środowiska wodnego (bakterie i bakteriofagi), co zaowocowało opracowaniem wraz z zespołem prof. W. Deptuły, nowego modelu oceny środowiska wodnego w Polsce w oparciu o badania wirusologiczne (bakteriofagi). W ramach tej tematyki, którą Michał P. Stosik realizował w UZ w Zielonej Górze, były badania dotyczące różnorodności genomu *E. coli* izolowanych z różnych środowisk wodnych w aspekcie zagrożeń tymi zarazkami ssaków (ludzie, zwierzęta gospodarskie).

Pracując naukowo w US w Szczecinie i UZ w Zielonej Górze, swoje badania i dociekania naukowe prowadził w oparciu o granty centralne m.in. finansowane przez Ministerstwo Nauki (KBN), których zrealizował 3 pracując w US w Szczecinie i 5 w UZ w Zielonej Górze.

Dorobek naukowy prof. Michała P. Stosika to 80 prac badawczych, 30 prac przeglądowych, w tym syntez, opublikowanych w czasopiśmie z listy filadelfijskiej o wysokim lub bardzo wysokim IF, 92 komunikatów na zjazdach krajowych i zagranicznych oraz 12 prac popularnonaukowych. Był współautorem pierwszego podręcznika akademickiego w kraju i drugiego w Europie pt.: „Immunologia porównawcza i rozwojowa zwierząt” Wydawnictwo Naukowe PWN, 9 skryptów uczelnianych oraz redaktorem 2 opracowań książkowych z zakresu immunologii weterynaryjnej. Był recenzentem 3 książek i 1 monografii w wydawnictwie krajowym, 18 naukowych recenzji centralnych projektów badawczych oraz recenzentem 17 opracowań – ekspertyz dla agend państwowych. Recenzował także 2 wnioski na tytuł profesora, 6 wniosków na stopień doktora habilitowanego i 6 prac doktorskich, wszystkie z zakresu weterynarii lub mikrobiologii środowiska wodnego.

Michał P. Stosik pracując w zespole immunologicznym Wiesława Deptuły swoje doświadczenie i warsztat badawczy z zakresu immunologii wzbogacał i poszerzał w zespole immunologii ewolucyjnej u europejskiej badaczki prof. B. Płytycz (UJ Kraków) oraz zespole immu-

nologii diagnostycznej u prof. K. Wiktorowicza (AM Poznań), natomiast w zakresie diagnostyki i patologii chorób ryb w Instytucie Weterynarii w Puławach (prof. B. Kocydlowski) oraz Instytucie Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie z siedzibą w Żabińcu (ówczesnej Docent M. Studnicka).

Profesor Michał P. Stosik w czasie swojej pracy zawodowej pracując jako lekarz weterynarii i diagnosta, w tym diagnosta chorób ryb, był organizatorem w ZHW Gorzów Wlkp. (Międzychód) Pracowni Chorób Ryb, a także analogicznej pracowni w Weterynaryjnym Laboratorium Terenowym w Krośnie Odrzańskim, zaś pracując w Wojewódzkim Laboratorium Weterynaryjnym w Zielonej Górze, był organizatorem Pracowni Diagnostyki Wścieklizny Zwierząt, Pracowni Białaczki Bydła, Pracowni Wirusowych Chorób Drobiu oraz Pracowni Mikrobiologicznej Badania Pasz, przez co poszerzył możliwości diagnostyczne i badawcze tej ostatniej placówki, co spowodowało odciążenie z tych badań diagnostycznych ZHW Gorzów Wlkp. – placówki Instytutu Weterynarii w Puławach. Natomiast pracując jako pracownik naukowy w UZ w Zielonej Górze, zorganizował w obrębie Instytutu Biotechnologii i Ochrony Środowiska nowe Zakłady (Biologii, Biotechnologii, Biologii Molekularnej, Ochrony Środowiska), które następnie przekształcił w Katedry, a ściągając w tym czasie do pracy w kierowanym przez siebie Instytucie 6 profesorów i 2 doktorów habilitowanych, realnie przyczynił się do powołania i przekształcenia w 2007 r. tegoż Instytutu w Wydział Nauk Biologicznych UZ w Zielonej Górze. Kierując badaniami naukowymi jako Dyrektor w Instytucie Biotechnologii i Ochrony Środowiska, trzech pracowników tego Instytutu (mgr D. Bogusławska, mgr E. Heger, mgr J. Mazurek) uzyskała doktorat z nauk biologicznych, a mgr A. Jurkowski doktorat z zakresu nauk rolniczych, zaś lekarz wet. J. Wiśniewska, pracująca w Wojewódzkim Laboratorium Diagnostycznym w Zielonej Górze, uzyskała stopień doktora nauk weterynaryjnych. Nadto jeden pracownik kierowanej przez Niego Katedry (dr nauk biol. K. Baldy-Chudzik), uzyskała stopień doktora habilitowanego.

Ważnym etapem w działalności zawodowej prof. Michała P. Stosika, mimo że w tym czasie pracował naukowo w US

w Szczecinie i w UZ w Zielonej Górze oraz w WZWet Zielona Góra, była Jego praca w Wojewódzkim Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Zielonej Górze. W tym okresie Jego wysiłek organizacyjny i praca zarządcza, spowodowała realizację wielu znaczących zadań z zakresu ekologii i rolnictwa, w tym weterynarii w województwie Lubuskim, co m.in. przyczyniło się do poprawienia diagnostyki środowiska naturalnego, głównie wodnego w tym regionie, w tym rozbudowy naukowej bazy badawczej z tego zakresu m.in. w UZ w Zielonej Górze.

Profesor Michał P. Stosik w czasie swojej pracy aktywnie uczestniczył w życiu stowarzyszeń zawodowych i towarzyszt naukowych, bo począwszy od 1977 roku do 2016 roku był aktywnym członkiem Izby Lekarsko-Weterynaryjnej. W latach 2007-2016 był Przewodniczącym Kapituły Odznaki „Centaur Lubuski” – Zasłużony dla Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, a w latach 2009-2016 Prezesem Zarządu Fundacji na Rzecz Pomocy Lekarzom Weterynarii i Ich Rodzinom z okręgu Zielona Góra. Był także aktywnym członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych (PTNW), bo m.in. pracował w Sekcji Immunopatologicznej Ryb i Sekcji Immunologii Weterynaryjnej Zarządu Głównego tego Towarzystwa. Nadto pełnił w latach 1992-2012 funkcje Przewodniczącego (Prezesa) Lubuskiego Oddziału PTNW oraz w latach 1989-1991 Wiceprzewodniczącego tego Oddziału. Był założycielem Sekcji Immunologii Weterynaryjnej w Polskim Towarzystwie Immunologii Doświadczalnej i Klinicznej, w której aktywnie działał, bo był m.in. organizatorem i sekretarzem naukowym historycznego I i II Krajowego Sympozjum Immunologów Weterynaryjnych w Polsce (Świnoujście 1994 r. i 1997 r.). Był także członkiem Polskiego Towarzystwa Mikrobiologów – Oddział Szczecin od 1992-2002 r., a następnie Oddziału w Poznaniu. W ramach tego ostatniego Towarzystwa wraz z PTNW, był organizatorem wielu konferencji krajowych, w tym m.in. Ogólnokrajowej Konferencji pt. „Biomarkery stanu środowiska wodnego” (Zielona Góra 1998 r.) i „III Ogólnopolskiej Konferencji Hydromikrobiologicznej” (Toruń 2004 r.).

Za swoją działalność zawodową, w tym naukową z zakresu immunologii, został wyróżniony najwyższym odznaczeniem immunologicznym w Polsce, to jest „Medalem Ludwika Hirszfelda za wybitny wkład w rozwój immunologii w Polsce” (2015). Był także odznaczony Złotym (2003) i Srebrnym Krzyżem Zasługi (1989), Medalem „Zasłużony Pracownik Rolnictwa” (1988) i Medalem „Za Zasługi w Rozwój Województwa Zielonogórskiego” (1989), a także Odznaką Honorową „Za Zasługi za Ochronę Środowiska i Gospodarki Wodnej” (2005). Nadto wyróżniony był przez Zarząd Główny PTNW Medalem „Merito Pro Societate” (2002) i „Resolutio Pro Laude” (2003), a także Odznaką Honorową „Meritus” nadaną przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną (2012). Był również odznaczony Medalem „Zasłużony dla Wydziału Medycyny Weterynaryjnej UP we Wrocławiu” (2010) oraz wieloma innymi wyróżnieniami i dyplomami przyznanymi przez organizacje weterynaryjne i rolnicze w Polsce, w tym odznaczony był „Centaurom Lubuskim – Zasłużony dla Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej” (2003) i Medalem „Wyróżniony przez lekarzy weterynarii województwa Lubuskiego” (2011).

Profesor Michał P. Stosik posiadał uzdolnienia artystyczne, malował obrazy i przepięknie miał wyniki w modelarstwie głównie statków. Był człowiekiem kochającym rodzinę i ludzi. Odszedł człowiek ceniony w nauce i praktyce weterynaryjnej. Był świetnym zarządcą i organizatorem i wielkim pozytywistą pracy organicznej. Opuścił nas człowiek żyjący w prawdzie o sobie i to ono opisuje Jego wielkość, czy ujmując skrótowo wyjątkowość.

Został pochowany 24 lutego 2026 r. na starym cmentarzu przy ul. Wrocławskiej w Zielonej Górze w alei „Kolumbarii”. Był żegnany między innymi przez przedstawicieli UZ w Zielonej Górze i US w Szczecinie, przedstawicieli Lubuskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Zielonej Górze, a także Jego przyjaciół z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie i kolegów z dawniejszego WZWet Zielona Góra, WZWet i ZHW Gorzów Wlkp. oraz

z Polskiego Stronnictwa Ludowego z Zielonej Góry. Żegnając prof. Michała P. Stosika w kaplicy jeden z piszących te wspomnienia pożegnał Go słowami pieśni Krzysztofa Klenczona „Biały Krzyż” nucąc tę pieśń „Gdy zapłonął nagle świat, bezdrożami szli przez śpiący las” ... i dalej... „Tylko w polu biały krzyż nie pamięta już kto pod nim śpi”.

**prof. dr hab. n. wet. Wiesław Deptuła**  
**dr n. wet. Jerzy Szenfeld**



**Lek. wet.**  
**Wojciech Słowik**  
zmarł 3 marca 2019 r.

Wojciech Słowik zmarł 3 marca 2019 roku. Urodził się 15 czerwca 1951 roku w Szczawnicy, gdzie uczęszczał do szkoły powszechnej. Po jej ukończeniu kontynuował w latach 1965-1970 naukę w Technikum Weterynaryjnym w Nowym Targu, uzyskując dyplom technika weterynarii. Po rocznej pracy w terenie zdał egzamin wstępny na Wydział Weterynaryjny Akademii Rolniczej w Lublinie i po odbyciu praktyki zerowej kontynuował studia, które ukończył w 1976 roku dyplomem lekarza weterynarii. W czasie studiów udzielał się w samorządzie studenckim oraz przez kilka lat prowadził w Domu Studenckim „Dodek” legendarną w całym miasteczku akademickim Klubo-Kawiarnię, w której studenci z mniejszym budżetem mogli zjeść dobre śniadanie.

Po odbyciu obowiązkowego podyplomowego stażu Wojciech Słowik został zatrudniony w WZWet w Nowym Sączu na stanowisku kierownika Lecznicy dla Zwierząt w Łososinie Dolnej, gdzie pracował przez całe swoje życie zawodowe. W 2016 roku przeszedł na emeryturę. Był lekarzem cenionym przez rolników oraz bardzo lubianym kolegą w środowisku zawodowym. Oprócz pracy weterynaryjnej był aktywnym działaczem Związku Zawodowego NSZZ Solidarność, a przez jedną kadencję pełnił funkcję zastępcy wójta gminy Łososina Dolna. W dniu 5 marca 2019 roku żegnało go liczne grono rodziny, znajomych i kolegów przybyłych z odległych rejonów Polski. Spoczął w grobowcu rodzinnym na cmentarzu w Szczawnicy. ●